

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1209/2019
13.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ... (...), чији је пуномоћник Гордана Булатовић адвокат из ..., против туженог „ББ“ АД ..., чији је пуномоћник Љубиша Павловић адвокат из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3790/18 од 15.01.2019. године, у седници већа одржаној 13.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3790/18 од 15.01.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3790/18 од 15.01.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 500/17 од 02.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.11.2012. године до 31.08.2015. године исплати укупан износ од 1.575,995,97 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе сходно Закону о затезној камати ближе наведене у том ставу изреке, а ставом другим изреке је обавезан тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 227.459,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 3790/18 од 15.01.2019. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду, а ставом другим изреке је одбио као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба

парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. став 1. ЗПП.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за примену овог института, јер у конкретном случају не постоји потреба за новим тумачењем права, нити за уједначавањем судске праксе узимајући у обзир садржину тражене судске заштите и начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. У побијаним нижестепеним пресудама, изражен је правни став да тужилац неосновано потражује разлику зараде применом коефицијента у висини од 3,25 садражног у обрачуну зарада, јер се у спорном периоду није примењивао ни један од посебних колективних уговора којима је утврђена висина цене рада, која није била прописана ни Правилником о раду код туженог, тако да тражени коефицијент, приликом обрачуна разлике зараде није коефицијент који тужиоцу припада по наведеним колективним уговорима за послове које је обављао у утуженом периоду (пословођа градилишта), па у том смислу, разлози нижестепених пресуда не одступају од досадашње праксе Врховног касационог суда по том питању.

Из наведеног разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике зараде поднета је суду 30.12.2015. године. Вредност предмета спора је 1.575.995,97 динара.

У овом спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу, вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије од 40.000 евра по курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Како трошкови састава одговора на ревизију не представљају оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, то је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић